

θεῖσαι εἰς λίθον ἀπὸ τὴν ὄργην, ἣ τὸ ἔλεος τῶν θεῶν. Τὸν εἶδε δὲ καὶ αὐτὸς ὁ Πυθαγόρας· ὅθεν λέγει ὅτι πραγματικῶς ἀπὸ τίνος ἀποστάσεως ὁ ὄγκος ἐκεῖνος ἔχει σχῆμα γυναικὸς κλαιούσης μὲ κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν· ἀλλ' ἐκ τοῦ κλησίον δὲν φέρει τὴν ἐλαχίστην πρὸς ἀνθρώπινον εἶδος ὁμοιότητα.

Βέλη τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ὠνομάσθησαν μεταφορικῶς αἱ ἐνδημικαὶ νόσοι· διότι ὑπετίθετο ὡς ἀρχὴ αὐτῶν ἡ ἐπι τῆς ἀμοσφαίρας ἐπιβροχὴ τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, ἡ μᾶλλον ἡ ἀμετος διαδοχὴ τοῦ ψύχους καὶ τῆς θερμότητος, καθὼς τῆς Ξηρασίας καὶ ὕγρασίας, τὴν ὁποῖαν ἐπιφέρει πάντοτε ἐπὶ τῶν δευδροφύτων καὶ ὀρεινῶν τόπων, ἡ διαδοχὴ τῆς ἡμέρας καὶ τῆς νυκτός. Τί παραδοξὸν ἂν τοιαύτη νόσος ἐνεσκηψε καὶ εἰς τὰ περίεξ τοῦ εἰρημένου ὄρους Σιπύλου, καὶ ἂν ἀπέθανον ἐξ αὐτοῦ ἅπαντα τὰ παῖδιά τοῦ ἀρχοντος τῆς χώρας ἐκεῖνης· ἔμπροσθεν τῆς ὀλοφυρομένης μητρος τῶν ; Γούτο θεβλίος ἦτο δυστύχημα· ἀλλ' ὁ δευτερευόμενος τὸ εὐερωσε ὡς ἀποτελεσμά τινος· ἐγκλήματος· ὅθεν ἔνεκα αὐτοῦ ἐκολάσθη καὶ ἡ ἀθλία Νιόβη, διότι ἀλαζονευομένη εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς ὡς μήτηρ τοιοῦτων τέκνων ἐτόλμησε νὰ συγκρίνη τὴν εὐδαιμονίαν τῆς πρὸς τὴν τῆς θεοῦτητος αὐτῆς, ἥτις καὶ τὴν ἐτιμώρησεν· Ἡ μνήμη τῆς ἀξιοθαυροῦτος ταύτης μητρος ἐπιθανοποίησε τὴν ἀρχὴν τοῦ σκοπέλου, ὡς περιστατικός τὴν εἰκόνα τῆς γυναικός. Ἐνδέχεται δὲ πᾶντα ταῦτα τῶντι νὰ συνέβησαν· ἐνδέχεται δὲ νὰ ἦτο καὶ ἀλληγορία ὅπλη σκοπεύουσα νὰ ταπεινώσῃ τὴν ἀλαζονίαν διὰ τῆς ἀστάτου φορᾶς τῶν ἀνθρωπίνων εὐτυχημάτων. Ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν πρώτην καὶ κατὰ τὴν δευτέραν περίστασιν οἱ ἱερεῖς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ὑποστηρίζοντες, ἡ καὶ διαδίδοντες τὴν κοινὴν φήμην ἐπεμελήθησαν νὰ δείξωσιν ἐπὶ τοῦ Σιπύλου ὄρους αἰθίον μνημεῖον τῆς δικαίας θεομηρίας.

Τοιαύτας ἐξοχὰς μικρὰς, ἡ μεγάλας φέρουσιν ἐνίοτε τὰ θράχη, ὥς εἰς μεταξὺ τῶν πολλῶν εὐρίσκονται διαφόρων πραγμάτων συνήθων ὁμοιότητες, τὰς ὁποίας εὐκόλως ὁ ὀρθαλμὸς τοῦ ὄνειροπολοῦντος τὰ θαύματα βλέπει ὡς προφανεῖς τύπους ὑπερφυοῦς τίνος δυνάμεως. Οὕτω φαίνεται ἐπὶ τῆς κτὰ τὴν νῆσον Γαπροβάνην (Ceylan) ἀκρωρείας τοῦ Ἀδύμ ὁ τύπος τῶν ποδῶν αὐτῶν τοῦ Βούδα· εἰς δὲ τὸ βασιλεῖον τῶν Σινῶν (Βιρμάνων) διακρίνονται τὰ ἔχνη ἄλλου Θεοῦ τοῦ Gaudma. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Σαβαυδίαν αὐτὴν, οὐχὶ μακρὴν τῆς Γελεύθης εἰσέτι ὁ μαρτύριος χωρικὸς δευκνύει ὄγκον σπειρίτου λίθου, ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ὁ διάβολος αὐτὸς καὶ ἡ ἡμιούδος του ἀφῆκαν σημεῖα ἀνεξάλεπτα· Ἐπὶ τίνος δὲ θουνοῦ τοῦ Ἀκράγαντες ἐφαίνετό ποτε ὁ δρόμος καὶ τῶν ἀγελάδων οὐτῶν, τὰς ὁποίας ὠδήγει ὁ Ἡρακλῆς (Διδό. Σικελ. β.β. Δ.) Ἀλλ' ὁ αὐτὸς ἤρωσ εἶγεν ἀφαιμένας καὶ πλησίον τοῦ Σκυθικοῦ ποταμοῦ Τύρα (Δαναϊτέρου) ἄλλο σημεῖον μακρὸν δύο πήχους ('Ἡρόδ. βιβλ. Δ.) Ἐπὶ δὲ τῶν ὄχθων τῆς λίμνης Πηγάλλου τὸ σχῆμα ποδὸς ἴππου ἐπὶ σκληρᾶς τυπωμένου πέτρας ἀπεικόνισε τὴν ἐμφάνισιν τῶν Διοσκούρων, οἱ ὅποιοι ἦλθον νὰ ἀναγγείλωσιν εἰς τὴν Ῥώμην τὴν γενομένην αὐτόθι νίκην κατὰ τῶν Λατίνων στρατηγούντος τοῦ δικτάτορος Ποστουμίου, (Cic-

cer. de nat. Deor. Lib. 3) Ἀλλὰ καὶ οἱ Ὁθωνοὶ βλέπουσιν ἐπὶ τῶν τοίχων σπηλαίου κειμένου παρὰ τὸν τῆς πόλεως Μεδίνης ἐγκοκαλαμμένην τὴν κεφαλήν τοῦ Μωαμί, ἐπὶ δὲ τίνος θουνοῦ τῆς Πλαταίνης δεικνύουσι τὰ πατήματα καὶ τῆς κεφαλῆου του τοῦ σαφῆ, ὡς ἂν ἦσαν τετυπωμένα ἐπὶ τῆς ἀμμου! (Venot voyage au Levant.) Ὁ δὲ ἅγιος Φραγκίσκος τῶν Δυτικῶν ἐτύπωσε καὶ αὐτὸς τὴν θεοποίησιν μαρτυροῦν ἐπὶ τοῦ λίθου σπηλαίου τίνος κειμένου παρὰ τὸν πόλιν Manfredonia ἀλλὰ καὶ τοῦ ἁγίου Ἰουάννου ἡμίονος ἐχάραξε τῶν ποδῶν τῆς τὰ ἔχνη ἐπὶ πέτρας ὅτε μίαν ἡμέραν ὁ ἅγιος ἐπεπράζετο ὑπὸ τοῦ θαύματος.

Πῶς δυνάμεθα αἰεὶ ἀτιθείας ἀξιοαναπαύτως παραλείψωμεν ὅτι οἱ Γάλλοι βλέπουσι τὰ ἔχνη τοῦ τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ἐν Πικτουά (Poitiers) ἐκκλησίᾳ τῆς Ῥαδεγόνδης (Mémoires de la Société des Antiquaires de France. T. 7.) ἄλλου δὲ, ἐπὶ τίνος θουνοῦ πλησίον τῆς Βιέννης, τὸ ἔχνη τοῦ διζίου τοῦ τῆς ἁγίας Μαγδαληνῆς ;

Ἐνίοτε ἀληθῆ φυσικὰ πράγματα παρεμφοροῦσιν εἰς τὸ μυθῶδες ὑπὸ τῶν ποιητῶν ἴσως καὶ ἡ Σιδωνία, ὁποίας αἱ ἐξ κεφαλῆαι προκύψασσι αἰρινίδως ἐκ τῶν ὑδάτων ἤρπαζαν ἐξ ἐκ τῶν εἰαίρων τοῦ Ὁδοῦ τῆτο προσκολλημένους εἰς τοὺς βράχους πολλοὺς τερατιώδης ἐξ ἐκείνων, τοὺς ὁποίους ἀναγράφουσι Αἰλιανὸς (περὶ φύσ. ζῶων Βιβλ. Δ.) καὶ ὁ Πλάτων (ἴστ. φυτ. βιβλ. Θ.)

Εἰς τὰς παρὰ τὴν Ἀσφαλιτίνην λίμνην καὶ τὸ ἐδάδιμος στρύχκος, ἡ κοινῶς λεγομένη μελιζάνη, τρώγεται ἐνίοτε ἰσχυρικῶς τόσον ὑπὸ σκώληκος ὅσοι μόνον τὸ ἐξωτερικὸν δέρμα τοῦ καρποῦ, ἡ σὰξ μεταβάλλεται εἰς κοινοτρότον· τοῦτο εἰς τὴν δύναται νὰ φανῆ παράδοξον. Ἀλλ' ὁ Ἰώσῃπος ἐπιβεβαιώνει τὸ ὁμοίον θάλλον τὴν θρασὴν διὰ τὴν πρόβητα τοῦ χρώματος διαλύεται μεταξὺ τῶν γῆς εἰς καπνὸν καὶ τέφραν πρὸς ὑπόμνησιν τῆς ἐπιλήθους εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ τόπου ἐκεῖνου τρυφῆς ποινῆς.

Ὁ Μίδας, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας (Στραβ. β. Γαυσοξάρης, ἀδελφὸς τοῦ Καμβύσου (Κτηρίας Φωκίφ) καὶ Ψαμμήνιτος, βασιλεὺς Αἰγύπτου ἐπὶ τὸν πίνοντες ταύρειον αἶμα, καθὼς λέγεται ὅτι καὶ εἰς τὸν Θεμιστοκλέα. Ἐπειτα παρὰ τὴν πόλιν Ἀργους ὑπῆρχε καὶ ναὸς τῆς Γῆς, τοῦ ὁποῖου ἡ ἐπίτηθε ὄνομα αἶμα (Παυσανίας Αχ.) διὰ νὰ πιστοῦσιν ὅτι μόνον ἓνα ἄνδρα ἐγνώρισεν. Ἀλλ' ἡ πείρα ἀπέδειξε ὅτι τὸ αἶμα τοῦ θοδὸς δὲν ἔχει τὴν οὐκίαν δύναμιν· ἄρα συμπεραίνομεν ὅτι τὸ αἶμα τοῦ ἐρυθροειδὲς τι δηλητήριον, καθὼς καὶ τὸ τῆς Αἰγύπτου αὐτῆς ὕδρας, τὸ ὁποῖον καθίστα τὰς πληγὰς θανατοῦ· ἀλλὰ καὶ τὸ αἶμα τοῦ Νέσσου ὑπῆρξεν ἰσχυρὸν νικώχρον τι φίλτρον.

Πόσοι μύθοι ἔχουσιν φυσικὴν τινα, ἡ ἱστορικὴν ὕλην· Οὕτω παρ. χάρ. λέγεται ὅτι Μίλων ὁ Κροτωνιάτης τὸσφ Ῥωμαλαίος, ὥστε ἰσάμενον ἐπὶ δίσκου τινὸς ἦτο ἀδύνατον νὰ τὸν μετατοπίσῃ τις, οὔτε νὰ λάβῃ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς του ῥῶδιον, τὸ ὁποῖον ἐλ-